

10 december 2021 – Bezinningsavond over P. Jules CHEVALIER

1. **Jezus** is niet geboren in (menselijk) ideale omstandigheden: Jozef was zijn vader niet, in een stal; Herodes zoekt hem te doden, vlucht naar Egypte enz
Ook **pater Chevalier** niet! Niet gewenst door zijn vader. Zijn moeder is nooit naar school geweest; intellectueel, sociaal en affectief ‘onderontwikkeld’. Jules is nakomer; geen speelkameraadjes
Als **ik** naar mijn prille kinderjaren terugkijk: zijn die ‘ideaal’ geweest? Is er iets wat ik echt gemist heb? Is er iets wat ik nog altijd meedraag en dat mij gehinderd heeft in mijn persoonlijke ontwikkeling? Of ben ik dankbaar dat mij ‘alles’ in de schoot is geworpen?
2. De ervaring van de 12-jarige **Jezus** in de tempel was een **scharniermoment** in zijn leven: God is zijn Vader!!!
Voor **Jules Chevalier** is de subdiaconaat retraite zo’n scharniermoment: hij komt er als een andere man van terug. In plaats van een stugge, gewaardeerde studax werd hij een minzame, toegankelijke seminarist, want hij had de liefde van Jezus leren kennen, niet zozeer met zijn verstand maar in zijn hart. Hij begreep dat hij voortaan deze H. Hartliefde voortaan moest tonen in zijn leven.
Herken **ik** zo’n scharniermoment in mijn leven? Een gebeuren dat mijn persoonlijkheid sterk heeft beïnvloed? Was dat een geloofsbeleving?
3. Na zijn doopsel is **Jezus radicaal**, met al zijn krachten, aan zijn zending begonnen: vertrouwen op zijn Vader, weerstand aan de duivel, bergrede, tegenstand van farizeeën en schriftgeleerden, geen steen onder zijn hoofd, keuze voor de kleinen en marginalen
Ook **pater Chevalier** is met al zijn krachten, radicaal, aan zijn zending begonnen: Issoudun, Gods Wil was zijn wil, Maria, tegenslagen, verlies van p.Maugenest, weinig of geen nieuwe kandidaten, tegenstand van eigen MSC-jongeren Wanneer heeft hij dit alles gedaan?
Hoe beleef **ik** mijn levenszending? Doe ik dit ook radicaal, met al mijn krachten? Of herken ik middelmatigheid? Is met de jaren mijn ideaal op een lager pitje komen te staan? Of ben ik het eigenlijk verloren? Of is het integendeel terug aan het groeien? Durf ik mij radicaal aan God toevertrouwen?
4. Over het **profiel** van **Jezus** hoeft niets meer gezegd te worden. Heel het NT is er vol van! Ook dat van **pater Stichter** is niet min! Meer dan 100 jaar na zijn dood (1907) spreken we nog altijd van hem, keren we nog steeds terug naar zijn charisma!!
Wat zou **mijn** profiel kunnen zijn? Wat zou ik wensen dat men zich, na mijn dood, van mij zou herinneren? Zet deze gedachte mij er toe aan om in deze advent met heel mijn hart uit te kijken naar een nieuwe geboorte van Jezus in mijn hart? Of berust ik in wie ik geworden ben en laat mij ‘uitbollen’ nu ik ouder word ...?